

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almadaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
http://www.eltemps.net
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Victor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milián i Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Marí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marqués (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Àlvar Valls (Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graet, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llavi, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumptió Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El divendres 7 de maig els presidents dels governs català, Pasqual Maragall, i balear, Jaume Matas, acordaren el trencament de l'Institut Ramon Llull (IRL) i signaren el conveni per a la reciprocitat en la recepció de les transmissions autonòmiques respectives. Ni l'una ni l'altra no són bones notícies per als ciutadans que pensem que la societat —en la qual l'element mediàtic és fonamental— i la cultura dels Països Catalans han d'avançar en l'estructuració d'ens comuns que, respectant les institucions de cada territori, donen fortalesa i potència a la nostra cultura i a la llengua única.

La desaparició de l'IRL —desaparició, perquè, ara que se n'ha retirat el Govern balear, ja no és un consorci; per tant, encara que mantinguera el nom no seria la mateixa entitat— significa el trencament d'un somni llargament desitjat: disposar d'una institució comuna que represente la cultura i llengua catalana. La gestació de l'IRL fou molt complexa i laboriosa. Després d'anys de superar malentesos, els governs català i balear creaven l'IRL, a Palma, l'abril del 2002. No era, només, la voluntat de dos executius. Era, també, fruit de la voluntat expressada pels parlaments respectius. Tot i que jurídicament potser no és rellevant, la dada és políticament molt important. Significava l'expressa opinió de la sobirania popular, representada per les cambres, d'avançar en la línia encetada per l'IRL. L'aspiració de representació comuna dels Països Catalans quedava palesa amb la referència nítida a la voluntat dels signants de fer el possible perquè s'hi incorporara tant el País Valencià com la resta de territoris de cultura catalana. Per això, la desaparició de l'IRL és un colp molt fort. Es pot entendre —tot i que no compartir— l'actitud negativa envers l'IRL del Govern illenc, que, significativament, no ha sorprès ningú. El lament més profund prové de la incomprendible facilitat que l'executiu de la Generalitat ha donat per efectuar el trencament.

Si mala notícia és la desaparició, en els termes originaris, de l'IRL, no és tampoc bon auguri el conveni televisiu. Sempre hem defensat el caràcter de televisió nacional de TV3 (per extensió, de tots els canals de la CCRTV). Sabem que políticament no és fàcil. Que requereix molta càrrega implícita i mà esquerra per evitar malentesos i demagògies fàcils. Ho sabem i ho sabem. Però és imprescindible, per a la cultura i llengua catalana, un mitjà de comunicació audiovisual nacional. El conveni —en paraules del PSM i de l'Obra Cultural Balear— obre la porta al trencament oficial d'un espai comunicatiu comú que, d'alguna manera, representa TV3. Perquè ara les Balears —i segons denunciem el partit i l'entitat cultural citats— en queden despenjades, i el Govern illenc, a través de la seua televisió, IB3, podrà "tapar" programes i fins i tot el senyal de la televisió catalana sempre que li interesse.

Tot i respectar els legítims interessos de cada part —dels partits, dels governs respectius—, ni l'una ni l'altra no són iniciatives bones per a la nostra cultura. Des del divendres 7 de maig estem pitjor —si més no oficialment i potencialment— que abans.

Als nostres lectors

La propera boda reial ha aconseguit despertar una atenció informativa desmesurada, després del gran impacte que va significar l'anunci de la relació entre el príncep Felip i Letizia Ortiz. Més enllà de la crònica rosa, aquesta boda és una forta aposta per acostar la monarquia al poble enmig d'un gran xou mediàtic. Letizia és una dona capaç, treballadora, ambiciosa, divorciada. Una dona competitiva i professional que serveix d'espill per a les aspiracions de moltes altres. Convertint-la en futura reina, el rei Joan Carles s'assegura que el poble es puga sentir més a prop de la monarquia quan ell ja no hi siga, la qual cosa expliquem, més detalladament, en el primer reportatge del nostre tema de portada. També analitzem en els articles posteriors el procés d'enaltiment mediàtic de la vida de Letizia Ortiz i les controvertides finances del rei.

Joan M. Oleaque, redactor